

el davantal de pere calders

Escriu aquestes ratlles l'endemà mateix de les converses mantingudes a Ginebra entre el secretari d'Estat nord-americà, James Baker, i el ministre iraquità d'Afers Estrangers, Tareq Aziz. El to de la premsa i dels noticiaris de ràdio i de televisió és pessimista, es parla de la imminència de la guerra. Però jo no puc evitar una certa sensació de muntatge, hi ha una colla de fets que costen d'entendre o potser és que ens són explicats d'una manera deliberadament confusa.

Si tot va com suposo, el present article apareixerà cinc dies després de la data clau del 15 de gener, que de mica en mica ens han anat dient que no era un ultimàtum, que no volia pas significar que la guerra hagués de començar el dia 15 en punt. Tot just en finalitzar la conferència de Ginebra, portaveus nord-americans van expressar-se en el sentit que "quedava oberta la porta" per a nous intents diplomàtics, i que encara es podien tenir esperances en la gestió de Pérez de Cuéllar davant el govern de Bagdad. A més, calia esperar els resultats d'una iniciativa francesa a favor de la pau i, potser, no desconfiar del tot d'una projectada reunió de països àrabs.

La conferència de Ginebra va durar sis hores, i en el transcurs d'aquest breu espai de temps el preu del petroli va experi-

Em doldria molt equivocar-me

mentar unes oscil·lacions espectaculars, pujant i baixant al so que entonaven les converses. Curiosament, informacions que han conegut una gran divulgació ens feien saber que hi ha al mercat més petroli que mai, a causa de l'augment de producció acordat per l'OPEP, per tal de compensar l'embargament de cru sobre Iraq i Kuwait. Ens diuen, també, que els països industrialitzats d'Occident tenen unes abundoses reserves de petroli. L'Agència Internacional de l'Energia (AIE) ha pogut afirmar que els mercats petrolers es troben pròdigament proveïts. ¿Per què puja i baixa —més allò primer que això segon— el preu de la gasolina? ¿Es deu a una escrupolosa previsió de futur? O bé a un concepte moderníssim de les guerres, que es podrien guanyar o perdre sense arribar a esclatar, a base de bravates com les de Saddam Hussein i d'anuncis apocalíptics com els dels americans.

Mentrestant, crida l'atenció l'actitud d'Israel; que en cas de guerra seria una part immediatament perjudicada. Els iraquians no s'estan de dir i repetir que tan bon punt comenci la batalla, el primer que faran és destruir Israel. Com si es tractés

d'aprofitar el viatge per clavar-les sense engaltar a un enemic que no ha tingut res a veure —que jo sàpiga— amb la invasió de Kuwait. Els israelians es mostren més aviat tranquils i asseuren que estan preparats per a tornar-s'hi. Reconeixen que no tenen defensa contra els míssils de l'Iraq, però recorden que la seva aviació és incomparablement més poderosa que la de l'adversari i que compta amb projectils deu vegades més potents. I no diuen res de la bomba atòmica, però és sabut que la tenen i som molts els qui creiem que, en una situació desesperada, la faran servir. Com que Saddam Hussein també ho sap, costa de creure que estigui disposat a llençar-se de cap a la piscina, sense comprovar abans si és plena d'aigua o buida.

Com que tothom fa auguris, m'atreveixo a arrengrer-me al costat dels qui han cregut que el 15 de gener haurà passat de llarg sense que s'hagi produït la topada bèl·lica. Sospito que continuaran mantenint-nos inquietos, una situació que permet negocis molt brillants.

A hores d'ara, a l'hora de llegir aquestes ratlles, el lector ja sabrà si m'he equivocat o no. Si l'erro, em sabrà molt de greu i no pas per un amor propi ferit, perquè mai no he tingut ni el més petit prestigi com a profeta. Em doldrà per tots nosaltres.

Pere Calders